

11/2011

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Genevieve Valentine
Neklid

Jason Sanford
Memoria

Robert Charles Wilson
Karteziánské divadlo

České povídky

Ivan Mls
Báječný budoucí svět

Miroslav Hokeš
Bloudění ve žlutě

Publicistika

Antonín Tesař
Nostalgické cesty
do fantazie Hajaa Mijazakiho

Martin Šust
Anglo-americká fantastika
v roce 2009

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

9 771804 660004

Gregory Benford Průzračně modrá lunární moře

Těšíme se na nový modelový rok 2012

H-D-PRAHA.CZ

HARLEY-DAVIDSON PRAHA

U Šalamounky 41/769 (vchod K Měchurce 12), 158 00 Praha 5, tel.: +420 251 565 396, e-mail: prodejna@harley-davidson-praha.cz

design by
Martin MTY
Melichar

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Genevieve Valentinová: Neklid	3
Gregory Benford: Průzračně modrá lunární moře	9
Jason Sanford: Memoria	22
Robert Charles Wilson: Karteziánské divadlo	30

Domácí SF

Ivan Mls: Báječný budoucí svět	41
Miroslav Hokeš: Bloudění ve žluté	47
Pavel Urban: Cesta do středu nicoty	56

Publicistika

<i>Fandomaie</i>	57
Jason Sanford: Kam se poděli čtenáři SF?	58
Ivan Adamovič: Život s pocitem úžasu 9	60
Martin Šust: Angloamerická fantastika v roce 2009	61
Antonín Tesař: Nostalgické cesty do fantazie H. Mijazakiho	65

Fantastická věda

Přijde družicová „doba temná“;	
Žába s vlastním zdrojem vody; „Šťáva“ ze silnice;	
Mravenčí živé bomby	59

Filmfaroniáda

<i>Filmová soutěž:</i> Válka bohů	68
<i>Filmové premiéry:</i> Půlnoc v Paříži;	
Nebojte se tmy; Saxána a lexikon kouzel	69

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Jiří Špaček: Druhá;	
David Eagleman: Suma – Čtyřicet příběhů z života po životě;	
Marcus Pelegrimas: Krvavá čepel;	
Jan Kotouč: Tristanská občanská válka 1, 2;	
Lauren Kate: Pád;	
Ondřej Neff: Rekvalifikační kurz;	
Petr Schink: Vylévání krve;	
Františka Vrbenská: Naganty a vlčí máky;	
Rachel Wardová: Číslo - Na útěku;	
Mlok 2011: Sbírka vítězných prací Ceny Karla Čapka za rok 2011;	
Kočas 2011; Superman: Co se stalo s Mužem zítřka?	
Batman - Temné vítězství I + II; <i>Nové knihy</i>	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jjiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha, Vinohrady,

Korunní 810/104, PSČ 101 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Číslo vychází 5. 11. 2011

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Adam Tredowski

Částice rychlejší než světlo

Před nedáv-
nem prolétla
zprávami in-
formace, že
fyzici obje-
vili částici
rychlejší než
světlo. Je to

bomba, protože by to poslalo Ein-
steinovu teorii relativity do hlubin
zapomnění a co hlavně, umožnilo
by to sestrojení stroje času.
Zatím se všichni vědci utěšují tím,
že jde o chybu měření.

Pro scifisty je to však bonbónek
k nezaplacení.

Časovky jsou oblíbeným tématem
spisovatelů SF, vždyť s tím začal
H. G. Wells se Strojem času, pak
se přidali další slavní spisovatelé,
ať už Poul Anderson se svými
Strážci času, Robert Heinlein
s Dveřmi do léta, Isaac Asimov
s Koncem věčnosti, a to je jen
vrcholek ledovce příběhů o hrát-
kách s časem.

Nemluvě o vynikajících povídkách
takových autorů jako jsou napří-
klad Raymond Douglas Bradbury
a jeho Burácení hromu nebo mra-
zivá povídka Roberta Blocha
Hračka pro Julinku.

Ani čeští autoři se tomuto tématu
nevyhýbají, ať už to třeba jsou ně-
které díly Johna Francise Kováře
nebo sbírka povídek Časovír, v níž
se nad tématem času zamysleli ta-
koví autoři jako Ondřej Neff,
Františka Vrbenská, Jaroslav Mos-
tecký nebo Jana Rečková a další.
A to jsem se ani slůvkem nezmí-
nil o filmech, které se tímto přitaž-
livým fenoménem zabíraly. A že
jich není málo.

V tomto čísle vychází časovka
Ivana Ilse Báječný budoucí svět,
takže je zcela jasné, že téma času
je pro autory přitažlivé, a myslím
si, že nyní bude ještě přitažlivější.
Minimálně do té doby, než se
zjistí, že to opravdu byla jen chyba
měření,

Ale co když se tak nestane?

Pak se další sci-fi námět stane sku-
tečností se všemi klady i zápory.

Vlado Ríša

STEPHEN KING

Nejnovější román Stephena Kinga nese ná-
zev 11/22/63 a netradičně jde o science fic-
tion, která nejen svým názvem odkazuje na
černé datum americké historie, den, kdy
proběhl úspěšný atentát na Johna F. Ken-
nedyho. Hrdinou příběhu bude cestovatel
v čase, jenž se této neblahé události pokusí
předejít. O filmovou verzi by se měl postar-
at známý scenárista a režisér Jonathan
Demme, jehož nejznámějším filmem je os-
carové *Mlčení jehňátek*, je tedy jen na vás,
zda se necháte lákat románem, nebo si po-
čkáte na jeho filmové zpracování. King už
mezitím čile připravuje nový román *The
Wind Through the Keyhole* (Vitr skrze klí-
čovou dírkou), v němž se znovu vrací k cy-
klu *Temná věž*.

SINGULARITY

Antologii stejného jména vydalo naklada-
telství Laser-books v roce 2009 a jde
o české vydání postkyberpunkového sou-
boru editorské dvojice James Patrick Kelly
& John Kessel. Český překlad původního
názvu knihy *Rewired* nezněl příliš použi-
tečně, ovšem jaké překvapení, nedávno se
stejná editorská dvojice nechala slyšet, že
pracuje na novém souboru v originále na-
zvaném *The Singularity Anthology*. Kruh
se tedy uzavírá. Těžko říct, zda se editoři
nechali inspirovat českým vydáním, kaž-
dopádně případný překlad nové antologie
bude mít opět drobný problém s názvem...

ABARAT

Kingův kolega v hrůzostrašném žánru
Clive Barker si temnou fantasy sérií pro
mládež *Abarat* ukrojil pořádný krajíc po-
tíží. Samotným autorem bohatě ilustrované
knihy jsou tím nejnáročnějším projektem,
do kterého se doposud pustil a z plánované
trilogie se už dnes, po vydání pouhých
dvou dílů, stala minimálně pětidílná saga.
Po dlouhých sedmi letech se však konečně
schyluje k vydání třetího svazku pod ná-
zvem *Absolute Midnight* (Svrchovaná půl-
noc). Všemi oblíbená dívka Candy
Quackenbushová se tak ve svém dobro-
družství posune o kus dál a Barker může
připravovat další dva svazky...

WEIRD TALES

Slušný rozruch vyvolala v amerických kru-
cích zpráva o prodeji časopisu *Weird Ta-
les*. Novým vlastníkem se stal editor Mar-
vin Kaye, jenž se rozhodl časopis vést sám
a začít jeho další historickou etapu číslem
„originálně“ věnovaným H. P. Lovecraftovi.
Vzhledem k tomu, že dosavadním
editorem odpovědným za povídkovou část
periodika byla oblíbená Ann VanderMee-

rová, která za svou práci pro *WT* získala
cenu Hugo a těšila se všeobecnému uznání,
nesou čtenáři tuto zprávu s krajní nelibostí.
Mluví se o dalším soumraku proslulého ča-
sopisu...

SVATBA

A teď trochu bulváru, ačkoli jen v decent-
ním množství. Kanadský autor Peter
Watts, známý především pro svůj skvělý
hard-SF román *Slepozrakost*, se 19. srpna
2011 oženil s neméně talentovanou kanad-
skou SF spisovatelkou Caitlin Sweetovou.
Je příjemné, když se ve společenských
zprávách nemusíme omezovat pouze na
oznámení úmrtí. Navíc svazek dvou nada-
ných SF spisovatelů může na svět přivést
budoucího spisovatele s nezměrnou fanta-
zií...

Vyhlášení

Ceny Karla Čapka

Československý fandom vyhlašuje 31. roč-
ník literární soutěže Cena Karla Čapka.
Práce žánru sci-fi, fantasy nebo hororu za-
sílajte v elektronické formě emailem, na
CD či disketě (formát DOC, RTF, ODT či
prostý TXT) a současně ve čtyřech čitel-
ných papírových kopiích na adresu admini-
strátora: Jiřina Vorlová, Mariánská 401/41,
142 00 Praha 4 – Lhotka, e-mail

aquila@altar.cz

Do obálky prosíme přiložte:

1) průvodku obsahující vaše jméno, pře-
snou adresu, kontaktní email, telefon a ná-
zvy všech zaslaných soutěžních prací -
u povídkových kategorií lze soutěž obelst
nejvýše dvěma pracemi v každé kategorii,
kategorie novela je omezena na jediný pří-
spěvek od autora.

2) čestné prohlášení, že soutěžní práce dá-
vate k dispozici organizátorům soutěže pro
jedno otištění bez nároku na honorář.

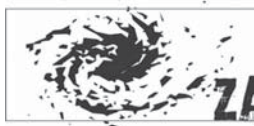
Do soutěže nemohou být zařazeny práce,
které se již zúčastnily některého z předcho-
zích ročníků, byly již publikovány v ofici-
álních tiskovinách či na internetu nebo jsou
současně přihlášeny v jiné soutěži celostát-
ního významu!

Vymezení soutěžních kategorií: mikropo-
vídka (max. 9 000 znaků včetně mezer) –
krátká povídka (9 001 až 30 000 znaků) –
povídka (30 001 až 90 000 znaků) – novela
(90 001 až 450 000 znaků).

Delší práce nebudou do soutěže zařazeny.
O přesném zařazení do kategorie rozho-
duje administrátor.

Uzávěrka je **30. listopadu 2011.**

Bližší informace podá administrátor nebo
je lze najít na <http://www.fandom.cz/>.

Genevieve Valentinová

Neklid

(Seeing)

Když bylo po všem, vylovili ji z moře.

Dokonce ještě když ji tahali do záchranného člunu, říkala: „Ne, ne, my bysme to zvládlí.“

K tělu si tiskla ruku, kterou jí zlomil Kapitán.

* * *

Když Marika prvně uviděla noční oblohu, vyděsilo ji to.

(Zvláštní bylo, že ji něco nevyděsilo dřív. Z města utekli, když kvůli vodě začaly pouliční bouře.

Město pak dlouho nevydrželo, jednou ho spolkla noc a další ráno už nepřišlo.

Možná se tohle stalo i jí – jedna hrůza spolkla jinou.)

Noční obloha byla bitvou hvězd, v jejím středu se šklebila bolestná trhлина jako špatně sešitá rána. Světelné tečky se pořád nepochopitelně přeskupovaly. Souhvězdí, která si pamatovala, ta masa pohltila. Všechno krvácelo.

(To ji připraví na to, co přijde potom. Trošičku.)

* * *

(Co přijde potom:

Hvězda, co se ztrácí z dohledu, loď pro tři, sprška zlata.)

* * *

Ze země je nemožné podívat se na hvězdu.

Atmosférické turbulence světlo rozmažou, protáhnou ho oblohou rychleji, než oči stihnou sledovat. Když máte štěstí – jste ve vysoké nadmořské výšce, za jasné noci, na osamělém místě – rozostří vám interference realitu o nějakých pár desetín úhlové vteřiny. Když je větrno, nebo se prostě nevyhnete létu, nebo nemůžete utéct před lidmi a světly, potíže se násobí. Od pravdy vás to odtrhne o celé vteřiny – jste beznadějně ztraceni už ve chvíli, kdy obrátíte tvář k obloze.

Ve chvíli, kdy vzhlednete, už není nic skutečné... a duchové hvězd si mihotavě září.

Astronomové tomu jevu říkají „atmosférický neklid“. (Vědě už při popisování toho, jak nás vesmír přechytračil, došla složitá slova.)

Co z toho plyne: nedá se věřit vlastní očím. Nedá se věřit přístrojům. Ze země se nedá věřit ničemu.

* * *

Dostali se na loď. V noci Marika vždycky vyklouzla z matčina náručí, vylezla na palubu a pozorovala oblohu.

Jednou seděl na zábradlí stařec. Něco upřeně sledoval – klidnou, jasnou hvězdu, která zvolna zapadala.

Voda byla té noci klidná, jen za lodí brázda, okraje oblohy se v ní jasně zrcadlily. Zapadající hvězda a její odraz na konci vod vypadaly jako dvojčata nakročená k pozdravu.

Stařec se neotočil, aby se na ni podíval. Vůbec se nepohnul. Dlouho pozoroval zapadající hvězdu.

Když zmizela ve vodě, udělal totéž.

* * *

Přišlo jim sprosté, že některá místa přežila, zatímco jiná ne, ale našly si město, kde světla ještě svítila. (Maričina matka tam nevydržela ani půl roku, utíkání už jí přešlo do krve.)

Město nahánělo lidi k vědě, což bylo lepší než válka, která je naháněla leda tak před kanony. Když si město přišlo pro Mariku, neprotestovala. (Zprivatizovali vodu. Řídící středisko ji dostávalo pod tržní cenou. Marika jí měla dokonce dost i na koupání. Pořád si ale dělala zásoby, pila nenápadně dlouhými loky, jako kdyby nevěděla, kdy si bude moct dát další. Prozrazovala tím na sebe, že je uprchlík, ale nemohla si pomoci. Jsou žízně, kterých se nikdy nezbavíte.)

* * *

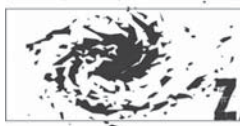
Učí Mariku, jak měřit světlo.

Svým způsobem je to zajímavé, zjistit, že takové světlo má jiné hodnoty než „bezpečné“ a „nebezpečné“, že je tu pořád svět, ve kterém je matematika k něčemu dobrá. Ale čím víc se toho dozvídá o kandelách a albedu a gravitačním čočkování a atmosférickém neklidu a nemožnosti vědět cokoliv určitě, tím víc má pocit, že by se světlo mělo prostě jenom označit jako „nebezpečné“.

(O světle toho víte stejně málo jako o tom, proč by člověk vylouzl do vody, když je ráno břeh na dohled.)

Ale i tak se dál vypořádává s tím, že gaussovská distribuce ve fázových fluktuacích je nepravděpodobná, a počítá předpokládanou intermitenci, aby určila sílu turbulence – to všechno proto, aby někdo u teleskopu mohl namířit čočku na oblohu a věděl, kam se ve skutečnosti dívá.

Pozorovacím panelům šéfuje Konstantinová a Marika se snaží neohlížet přes rameno na hvězdnou mapu, co tam visí. (Je to jedno. Není to její starost. Nebezpečné.)

Když Gliese 581-d tranzituje před svou hvězdou, je Marika jako jediná ještě vzhůru nad prací a Konstantinová řekne: „No, proč bys to nemohla být ty – pojď se na něco podívat.“

Marika se k ní nakloní a zadívá se na obrazovku. Zrnitý, trhaný záběr, který se zpomaleně přehrává ve smyčce, zastrčený do rohu a skoro neviditelný v té záplavě čísel pod ním. Cífy úplně u dolního okraje poznává – prvotní měření se proženou jejím modelem, aby se odstranil neklid a došlo se k co nejpresnějším polohám, tak blízko, jak jim údaje umožní.

„Je to nádhera,“ vysloví Konstantinová.

Marika ví, že se dívá jenom na čísla.

Čísla jsou univerzální, Marika to chápe. Když se chcete někam dostat, musíte se spolehnout na matematiku, protože jakmile zvednete tvář k nebi na nějakém vlhkém místě nebo na větrné pláni, vesmír se postaví proti vám, atmosféra prořízne noc, chabý zrak se vám zastře slzami. Marika tomu rozumí.

(Ale ví, prostě ví, že ze země nic nepoznáte.)

* * *

Je to jejich první okamžik kontaktu.

(Jenom Konstantinová by věděla, co to znamená, co se stane teď, ale ta tahle měření nikdy neprovádí.)

* * *

Konstantinová má tranzity v malíku.

Dívá se na mapu, kterou si udělaly, zaplněnou hvězdami třídy F až M (dost žhavé na to, aby dokázaly ohřát planetu, dost chladné na to, aby vydržely). Jsou označené, na těch nejbližších už instalují teleskopy, kdyby náhodou.

(Nemůžou tu zůstat moc dlouho. Musí si vybrat nějaké místo, kam se přesunou. Někde, kde budou mít šanci na přežití.)

Občas některé z hvězd poklesne jasnost, její záře najednou trochu pohasne. Někdy se to stane, když umírá, někdy když končí erupce, někdy když se mezi teleskop a vzdálenou hvězdu dostane vesmírná suť.

Ale Konstantinová to má v malíku a stačí jí sledovat, jak hodnoty klesají, a ví, že tu má tranzit ještě dřív, než jí to zapípá.

Pokaždé, když to přijde, zapne nahrávání, přehraje si to ve zpomaleném záběru, označí všechny okamžiky kontaktu, cvak, cvak, cvak, cvak.

Pokaždé si pomyslí: *Ať je tohle domov.*

(Touhle dobou už jsou čísla v podstatě tvary – když se podívá na sloupec číslic, vidí hvězdnou korunu.)

Při planetárním tranzitu dochází ke čtyřem okamžikům kontaktu, jsou to chvíle, kdy se kotouče planety a hvězdy dotýkají jenom na jednom místě.

1. Těsně před tím, než tranzit začne, když se poprvé setkají nejvzdálenější okraje obou těles.

2. Když se planeta přesune blíž ke středu a její kotouč se naposledy dotkne vnitřního okraje hvězdy.

3. Když planeta projde středem tranzitu a její okraj se dotkne hvězdy na druhém konci.

4. Na konci tranzitu. Kotouč planety se dere pořád dál a dál na svobodu, až se dotýká okraje hvězdy v jednom jediném bodě. Pak tranzit skončí a začnou se od sebe vzdalovat.

(Když jste u toho moc blízko, je to celkem o ničem – sejdou se školáci s krabicemi od bot a pozorují zatmění, to je všechno.)

Smysl to nedostane, dokud se nedíváte na svůj nový domov, jak se rodí jako černá krůpěj na vzdáleném světelném disku.)

Gliese 581 je hvězda třídy červený trpaslík, teplá a malá, dvacet světelných let od Země. Visí ve Vahách (když se díváte ze země). Obíhají ji čtyři planety. Jedna z nich tranzituje správnou rychlostí – dost blízko ke Gliese kvůli světlu, dost daleko kvůli vodě.

(Klasifikace je Gliese 581-d, když k ní začali lidé upínat svoje naděje, stala se z ní postupně „Gliese Dé“ a pak jenom „Děčko“. Marika mu říká Gliese 581 a o tom děčku se vůbec nezmiňuje.)

Je tu jistá šance, že by Děčko mohlo být planeta oceánů.

V operačním konstruuji malorozměrový transportér osob. Probíhají výpočty.

Mizivá šance, ale doba je zoufalá a lidem někdy nezbyvá než hodně věřit málo pravděpodobným věcem.

* * *

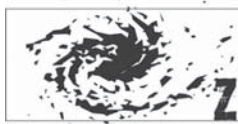
Když ještě utíkaly z místa na místo, utěšovala se někdy Marika pohledem na oblohu, kde bylo stejně málo klidu jako dole. Hvězdy, které jste znávali, zmizely z dohledu a na jejich místo nastoupili cizáci. A nemohli jste s tím nic dělat.

Po nějaké době se ve městech začala dusit, chtěla být jenom v divočině, pozorovat válku, kterou nemohla vyhrát.

(Obloha je bitevní pole, hvězdy padají a padají.)

* * *

Atmosférického neklidu se dá zbavit za chladných, jasných nocí. Z pozorovatelných na nějakém horském vrcholu je vidět

tak jasně, že kdybyste to nevěděli, možná by vám ani nepřišlo, že se hvězda vůbec hýbe.

(Ale vy už víte svoje – očím se nedá věřit.)

Někdy takové štěstí nemáte, a to se pak i Měsíc mihotá jako mince ponořená do mělké vody. Když je neklid největší, kráter Aristarchos v Oceanu Procellaru může být kvůli zkreslení střídavě viditelný a neviditelný. Pokud víte, co hledáte, a rozumíte si s čísly, můžete si podle toho neklid vy počítat.

Marice to došlo, až když bylo pozdě. Aristarchos pro ni byl pořád jenom bledý bod v černém moři, který to odplaví z dohledu a zase se objeví... hvězda na temné vodě, tonoucí člověk.

* * *

Možná, že když se stařec topil, vztáhl k ní ruku – reflex, náhlé hnutí mysli – ale Marika si nemůže vzpomenout. Třeba volal o pomoc nebo se snažil vyškrábat ven sám, než si ho voda vzala, ale to by možná lhala.

Když si chce ten okamžik vybavit, vždycky je rozmazaný. Mihotá se jako Měsíc, do představ se jí vkrádá, když projíždí kontrolní seznam k trojčlenné lodi, co je donese na Gliese 581.

(Nemá pocit, že by ji tehdy vyděsilo, jak stařec vklouzl do vody, ale muselo – vždycky, když se jí objeví v myšlenkách, ztuhne a šmátrá po něčem, čeho by se mohla chytit.)

Když je dost opilá a fantazíruje, stařec někdy vztáhne ruku a zachytí ho brázda za hvězdou, táhne ho jemně vodou, až zmizí v nebi.

Ale byl to jenom Jupiter, pomyslí si, žádná hvězda, to už teď víš.

Probouzí se sevřená žalem, neví proč.

* * *

Marika mu říká Gliese 581, protože by nerada upínala svoje naděje k nějaké planetě neoprávněně.

* * *

Skafoandry mají navržené podle orlanského vzoru – tlustá kůže, kterou si můžou navléknout a zacvaknout – a Konstantinová je toho názoru, že je to jako oblékat si slona.

Očividně je to lepší, než bývalo. Rukavice jsou ohebnější, nohy už nejsou tak neohrabané. Na krku ale pořád schází kloub a trup je zpevněný, aby na něm lépe držely kyslík a chladicí kapalina, co jsou připoutané na zádech.

Před Alkonostem I cvičili se Zekem a Marikou tak dlouho, až se všichni dokázali obléct, připojit hadice vodního chlazení a zaklapnout se za pět minut, za čtyři, za tři.

Vždycky, když zaklapnou Mariku, slyší Konstantinová přes mikrofon vzdech. Dlouho si myslela, že je to úleva. Možná heknutí námahou. Možná panika. (Marika je přítěž, proč ji vůbec posílají nahoru, je pro všechny záhada.)

Teď ale Konstantinová vidí Maričin obličej, když ji Zek zaklapává – Marika se mračí, otírá pozlacené hledí helmy, jako by čistila špinavou skleničku.

(Ten zvuk je vzdech. Bolí to.)

Konstantinové systémy podpory života zabzučí a nahodí se.

„V pořádku,“ řekne a obrátí myšlenky k důležitějším věcem.

* * *

„V modulech nefungují systémy podpory života,“ oznámí Zeke. „Do hajzlu. Řídící středisko, slyšíte mě?“

Šumem se zpátky prodere souhlas, pak plán. Marika a Zeke loví v krabici s nářadím a dělají, co se jim řekne. Konstantinová se ujme komunikátoru, předává dál řadu rozkazů, z kterých se postupně stávají spíš divoké dohady.

Nikdo nepanikaří, dokud jim nedojde, že okolní žár při startu roztavil okruh ve vnějším trupu, který nedokážou opravit.

Řídící středisko se nadlouho odmlčí.

Marika a Zeke čekají, drží se úchyť, aby neodpluli někam pryč, Konstantinová je u komunikátoru ohnutá jako někdo, kdo dostal ránu do žaludku.

Pak Ředitel řekne: „Plnou rychlostí je to k Děčku čtyřicet let. Podle výpočtů operačního byste to měli zvládnout bez přerušení na stávající podpoře.“ Pauza. „Na návrat to stačit nebude.“

Neřekne: Možná už nedostaneme další příležitost, když se loď rozpadne na kusy. Neřekne: Klidně to můžete risknout, na Zemi to nevypadá o nic líp.

Helma Konstantinové se chvěje v síti hvězd.

„Po přistání nějakou podporu života mít budete,“ ozve se z éteru. „Na den, možná, možná na týden. Závisí, kolik kyslíku spotřebujete cestou. Ale i den je dost na to, abyste zjistili, jestli je Děčko vážně obyvatelné.“

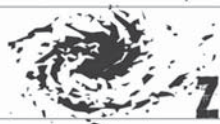
Ředitel si odkašle. „Tohle nemůžeme rozhodnout my, Alkonoste. Je to na vás.“

Trvá to dlouho, než Konstantinová řekne: „Ne.“

Zeke řekne: „A za mě taky ne. To je většina – Řídící středisko, rušíme misi. Zadáváme novou trajektorii. Potvrďte.“

* * *

Konstantinová tiše nadávala, dokud slova nespokl řev atmosféry.

Když je po všem, Konstantinová vytáhne Mariku průlezem.

„Bolí mě ruka,“ řekne Marika nepřítomně.

Konstantinová opáčí: „Zlámali jsme ti prsty.“

(Druhý okamžik kontaktu, zatmění je skoro tady.)

* * *

Marika si na nic nevzpomíná, dokud jí nepustí záznam.

Poslouchá, jak jí Zeke pořád ostřeji a ostřeji přikazuje, aby se pustila úchyty a připoutala se, vracíme se, kam jdeš, už se to rozhodlo, tohle je rozkaz, nesahej na ten poklop, zbláznila ses, to je rozkaz, odpověz mi, sakra, *okamžitě* se vrať, nebo tě tam odtáhnu sám.

„Proč jsi neodpověděla?“ ptají se jí.

Řekne: „Odpověděla.“

(Ne v tu chvíli – když Zeke zablokoval poklop a zlámal jí prsty, byla to Konstantinová, kdo vyjel.)

Ale na záznamu je slyšet, že jakmile Ředitel řekl: „Dalo by se to zvládnout,“ odpověděla: „Pokračujeme.“)

* * *

Mariku odveleli zpátky k počítačům, měří odpor větru a propočítává úhly a říká teleskopům, kam by měly mířit.

(Pořád je v tom dobrá, jenom už se nedívá za sebe na mapu, kde mihotavě září duchové hvězd.)

Než s ní někdo promluví, uběhne týden.

První ji osloví Konstantinová.

„Můžeš hýbat prsty?“

Marika odpoví: „Ano.“

A týden později jí Konstantinová podá šroubovák a řekne: „Dokaž to.“

* * *

Konstantinová ji nutí do nočního výcviku, zatímco ostatní spí.

A tak Marika cvičí: do obleku za dvě minuty, sama, převrací si vypínače na plnou rychlost, přišroubovává a odšroubovává panely, až jí na bříškách prstů nezbyde ani kousek kůže.

Nechápe proč, dokud se nedoslechne, že technici pracují na nějakých opravách a vylepšeních – poletí jako Alkonost II, budou se obsazovat tři místa.

„Už mě nikdy do posádky nejmenují,“ řekne.

Konstantinová na to nereaguje: „Máš patnáct vteřin. Dělejte!“

Alkonostu II to trvá rok, než odstartuje.

Zeke dostane vodní horečku a umře. Nikdo se za něj nenabídne.

Ze záložních pilotů vytáhnou Walterse. Je neurvalý na techniky, do skafandru se dostane za dvě minuty, po nocích brečí na pokoji.

Konstantinová by si přála, aby někdo z nich, aspoň jeden, byl člověk, kterého byste chtěli mít po boku, když prvně stanete na nové planetě.

Ale nikdo další se neobjeví a to ráno u startovací rampy jí stojí po boku Marika.

(Třetí okamžik, už je skoro po všem.)

* * *

Start je úspěšný. Moduly se drží v normálu. Systém podpory života to ustojí.

Pásem asteroidů prokličkují s jediným tukanutím (zlomek meteoritu, tak malý, že když udeří do trupu, ozve se vysoké cinknutí, které je slyšet i uvnitř).

Pak přijde bod rozhodnutí, vnitřní planety jsou za nimi a výhled vyplňuje Jupiter. U horního okraje se sune stín – měsíček v tranzitu.

„Pokračujeme,“ řekne Konstantinová, nohy jí ztuhnou, jen to vysloví.

„Bůh vás provázej,“ ozve se Řídicí středisko.

Na zemi už dávno začali nechávat zprávy, ukrývali je na bezpečná místa, pro případ, že by válka nabrala obrátky, zatímco budou pryč. Soupisy věcí pro děti, co mají dělat, až vyrostou a ze zaprášených počítačových panelů je pozdraví tři cizí, vzdálení lidé.

„Až se probudíme,“ řekne Konstantinová, „nebudeme nikoho znát. Jen si to představte.“

Mrkne za sebe, ale Marika se sklesle dívá na Jupiter, o chvíli později za sebou zavře modul, jako by byla ráda, že může jít.

(Walters se do toho svého přesunul hned po startu, dokonce ještě před tím pásem asteroidů. Měl by být ve vlastním zájmu v přistávání tak dobrý, jak se dušovali. Lidem, co jsou neurvalí na techniky, dvakrát nevěří.)

Konstantinová ještě zůstane vzhůru a sleduje, jak loď zrychluje na plný výkon. Pro všechny případy.

Jupiter zmizí a Uran s Neptunem se odkutálejí do dálky jako modré kuličky, tady je krátká jasná řada kamenů podél Kuiperova pásu (kolem se prořítí Haumea), a pak jsou v hlubokém vesmíru a vypadá to přesně jako na její mapě, kam až dohlédne.

Sevěře ji tak náhlý pocit důvěrnosti, že si musí z hlavy spočítat svítivost Vegy, než se jí podaří znovu nadechnout.

(Jsou žízně, kterých se nikdy nezabavíte.)